

обярънатъ забавалъ? Да ли не бы веднага заключили, чи ны презира, като намъ гъръбъ-атъ си свръща, и по-радостно са съ друго нѣщо забавалъ, нежели да намъ единъ любезный братскій погледъ поклони? — Па що? Дали не е тоа истый случай и при насъ, кога нма Божіе-то свато има призывае, а въ сърдце-то си нищо за Него не мыслиме? Или кога Му са молиме а никакъ Го непознаваме? Или кога Му съ уста-та си благодариме, а сърце-то ни за тоа нити нѣщо знае нити осѣща? Дали тоа неса очевидни знацы да ни една искрица любовна и благодарна не осеца-ме камъ Творецъ-атъ и Благодарѣтель-атъ нашъ?

Недѣй мысли, о чловѣче, кога са камъ Бога и камъ сичко-то, що са камъ Него относи, тѣй немар-ливъ и равнодушенъ показувашъ, чи съ тоа Бога безчестишъ. Не, не безчестишъ Бога, но самъ себе, свое-то сърдце и свой-атъ разумъ! Или може да мыслишъ, чи Бога безчестишъ, кога са секи часъ съ Негово-то има кълнешъ, себе или другого проклинашъ, или псувашъ? Не, не безчестишъ Него, но себе; за-що съ тоа показувашъ на свѣтъ-атъ, колко е дива твоа-та нравъ, какъ ли е гнусна твоа-та лекомысленность, кога са несмыслено подигравашъ съ оноа, що е иайсвато. Съ тоа показувашъ; колко заслужувашъ, да ти са вѣрува, кога нѣщо казувашъ, кога секи часъ призывашъ за свидѣтелъ оногоа, отъ кого-то въ сичкъ-тѣ вселеннѣ нѣма нищо по-го-лѣмо нити по свато. Показувашъ, колко ти е разумъ-атъ ограниченъ, кога неуввижда и не познава що работи, а съ тоа открывашъ, чи никакко, или сов-семъ противно понатіе имашъ за величество-то Бо-жіе. За ради тоа знай, чи съ сичко тоа не без-